

sige 8 Dage, det ærede Medlem ved ligesaa godt som jeg, at hvis man kan blive enig, kan man lige saa godt blive det paa 8 Timer som paa 8 Dage, men lad os sige, at der gives 8 Dage til det —, hvad Sikkerhed har Finansministeren saa for, at Enighed opnaas? Og hvis Enighed altsaa ikke opnaas, vil man om 8 Dage staa fuldkommen i samme Stilling som nu; og skulde jeg saa atter efter Opfordring af det ærede Medlem gaa til Bankerne paa ny og spørge dem, om de vilde vente 8 Dage endnu, for at det ærede Medlem kunde faa den fornødne Tid til den politiske Aktion, han nu har forberedt siden Statslaansforslagets Indbringelse? Nu maa jeg altsaa vente paa, om det ærede Medlem vil give mig dette Tilsagn.

Jeg har hørt det ærede Medlem atter nævne, at et Statslaansforslaget fuldkommen uredkommende Forslag, Forslaget om Ophævelse af Loven af 7. August, skal bringes i Forbindelse med Statslaansforslaget, skønt det hverken har nogen formel eller reel Forbindelse dermed, men naturligvis en politisk Forbindelse, naar man kobler Forslagene sammen. Men det forekom mig, at det ærede Medlem forsøgte en Art Motivering af en reel Forbindelse mellem de to Forslag ved at sige, at det var nødvendigt, naar den finansielle Stilling var saa usikker, at sikre sig denne Lovs, 7. August-Lovens, Ophævelse. Jeg ser ikke, at den finansielle Stilling vil blive det allermindste sikrere — hvis den er usikker —, om denne Lov ophæves. Den Udgift, som denne Lov foraarsager, gør hverken den finansielle Stilling sikrere eller usikrere; den har ingen Indflydelse i indeværende Aar paa de Udgifter, som skal dækkes, den vil sandelig heller ikke have nogen nævneværdig Indflydelse paa Udgiften i næste Aar.

Det ærede Medlem vil ikke kunne bringe en saadan Forbindelse til Veje, og det ærede Medlem vil ogsaa erfare, at hvis det gaar, som det ærede Medlem ønsker, og dette Ministerium tjernes og der kommer et nyt Ministerium, vil dette nye Ministerium være fuldkommen nødt til i den høje Rigsdag at søge gennemført et Lovforslag om Statslaan, ganske uanset om der er sket noget som helst med Loven af 7. August, jeg mener dermed, om den skulde blive ophævet eller ikke, altsaa ogsaa selv om denne Lov bestaar. Og jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at han kan faa Folketingets Flertal til at følge f. Eks. sig som Minister til dens Ophævelse, og at han

bedre end nu Mindretallet her i Salen kan overbevise Flertallet, med andre Ord: at Flertallet skulde lade sig lettere overbevise, naar f. Eks. det ærede Medlem var Minister. Jeg tvivler derom.

Men hvis det nu altsaa ikke sker, hvis det ærede Medlem bliver nødt til at søge Statslaanet gennemført alligevel, hvor er saa Forskellen? Ja, det ærede Medlem siger, at Ministeriet er træt og vil vige, og jeg har hørt og læst om, at det ganske særlig skulde gælde mig eller i alt Fald i ikke ringe Grad skulde gælde mig som Finansminister. Det er da underligt, at jeg just har bestræbt mig for at forelægge det høje Ting et Lovforslag om et Statslaan, som gør det muligt for Regeringen at fortsætte, og ved hvis Vedtagelse Regeringen vilde føle sig forpligtet til at fortsætte, naar Træthed skulde være det afgørende. Hvis det ærede Medlem, som er saa travrig over, at Ministeriet skal gaa, vil forhindre dette, har han det altsaa i sin Magt. Han har det i sin Magt ved resolut at foretage det samme Skridt, som han nødes til, saa snart Ministeriet er borte, nemlig at søge at faa et Statslaan til 120 Mill. Kr. gennemført i den høje Rigsdag. Og det ærede Medlem nægter jo paa intet Punkt, at dette Statslaan er nødvendigt, at det maa gennemføres; han har ikke gjort nogen Indsigelse mod Summens Størrelse eller Vilkaarene, han maa da søge at gennemføre et saadant Statslaan. Jeg vil tillade mig at minde om, at jeg ved første Behandling af Forslaget om Statslaanet sagde, at jeg ikke kunde modtage nogen Betingelse, der var knyttet til dette Lovforslags Vedtagelse; jeg maatte afvise ethvert Forslag til Ændring i alle de stillede ufravigelige Bestemmelser, uden hvilke det ikke kunde vedtages. Noget overraskende i denne Holdning kan der altsaa ikke være, og jeg kunde paa det Tidspunkt end ikke ane, at det høje Landsting skulde begaa det, som jeg har tilladt mig at kalde halsløs Gerning, nægte den siddende Regering, der har Flertallets Tilid i Folketinget, de til Statshusholdningens Førelse nødvendige Midler. Det ærede Medlem kan søge at bortforklare det med saa mange Ord, han vil, men det afgørende er, at det er det, der vil ske, hvis det høje Landsting ikke endnu i Aften vedtager Statslaanet.

Men som sagt: Ønsker man en Frist til at betænke sig, og kunde det høje Landsting ønske en Frist til at komme til Klarhed over, hvad Sagens Betydning er, og hvilke Grænser den har, føler jeg mig